

ἐνδοξος στέφανος εἶναι εἰς τὴν πόλιν τὸ νᾶ
καταστραφῇ καλῶς, τὸ δὲ μὴ καλῶς ἄδοξον.

ΕΓΡΙΠΙΑΝΣ.

Ἄνευ κόπου οὐδὲν εὐδοῦται.

Τὸ ζητούμενον εἶναι κατορθωτόν· ἐκφεύγει
δὲ τὸ ἀμελούμενον.

Μόνος ὁ χρόνος δεικνύει τὸν δίκαιον ἄνδρα·
τὸν κακὸν δὲ δύνασαι νᾶ γνωρίσῃς καὶ ἐν μιᾷ
μόνῃ ἡμέρᾳ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ.

Ὁ διὰ μόνης τῆς ἰσχύος νικήσας, δὲν ἐνίκη-
σε εἰμὴ κατὰ τὸ ἥμισυ τὸν ἐχθρόν του.

MILTON.

Καὶ τὸ μικρότερον δένδρον δύναται νᾶ παρέ-
ξῃ σκιάν.

Πᾶς τίμιος ἄνθρωπος δὲν δύναται νᾶ ᾔηται
καὶ ἱκανός· ἀλλὰ πᾶς ἱκανός δύναται, ἐὰν θέλῃ,
νᾶ διακριθῇ καὶ διὰ τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ καὶ διὰ
τῆς ἱκανότητός του συγχρόνως.

WALTER SCO.

... Φίλος πρόσκαιρος

Ὁ πλοῦτος πάντες εἶναι καὶ ἐνίπτε
διπρόσωπος ἐχθρός μας καὶ ἐπίβουλος.

K. X. ΒΕΡΣΗΣ.

Οὐδεὶς ἄλλος δεινότερος πόνος ὑπάρχει ἢ ἡ
ἀποστέρεσις τῆς πατρῴας γῆς.

ΕΓΡΙΠΙΑΝΣ.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥ ΚΗΔΕΙΑΝ.

Δὲν ἀποσπᾷς τὸ δάκρυ μου, ἀθλία ματαιότης·
Ὅταν πλουσίου φέρετρον καθοδηγῇς πρὸς μνήμα,
Ὅταν μὲ τόσον θόρυβον, χαρᾶς μᾶλλον προδότις,
Θρηνηῇς, δακρύουσα ψευδῶς τοῦ Χάρωνος ἐν θύμα.

Τὸ μνήμα εἶναι πένθιμον, καὶ σὺ λαμπρὰ προβάλλεις,
Ὡς ὀδύλλις ἀναίσχυντος ἐν μέσῳ τῆς πενίας·
Ἵσως ζητοῦσα τὰς ψευδεῖς τιμὰς νᾶ ἐπιβάλλῃς.
Ἐνθα τὰ πάντα λέγουσι γυμνάς τὰς ἀληθείας·

Ἐκεῖ τὰ πάντα ἔσθον· ἡ δόξα ἐπετάσθη·
Ὁ ἥρωας ἐτελείωσε τὸ ἀνδρικὸν καθήκον·
Τῶν ἐφημέρων λάμπων τὸ ὄναρ ἐσκεδάσθη,
Καὶ ἤρχισεν τὸ φοβερόν τὸ ἔργον τῶν σκωλήκων.

Ὡ ἀνθρωπότης τάλαινα, ἰνδάλλεο· αἰωνίως!
Τὴν σηπεδόνα μὲ λαμπρὰς στολὰς δὲν κατακρύπτεις
Μὲ θλιβεροὺς παιδῶνά σου δὲν ἐπιστρέφ' ὁ βίος,
Τὴν δυσωδίαν τὴν πολλὴν μὲ μύρα δὲν καλύπτεις!

Δὲν ὠφελοῦν οἱ θύσανοι, αἱ πόρπαι, αἱ ταινίαι,
Καὶ ἄμαξαι μελάμπρολοι, καὶ ἵπποι νεκροφόροι,
Καὶ συνοδία παμπληθὴς καὶ μουσικαὶ παντοῖαι,
Καὶ ψαλμωδοῦντες ἱερεῖς, καὶ παῖδες πενθητόροι...

Οἱ ἱερεῖς προβαίνουν καὶ ψάλλουσι γελῶντες,
Καὶ σκέπτονται ἂν αὐριον θά θάψωσι καὶ ἄλλον, —
Οἱ παῖδες ψιθυρίζουσι, παντὸς ἀμεριμνῶντες,
Κ' οἱ ἄλλοι τέρψεις λέγουσι καὶ πόνους τῶν μεγάλους...

Ὡ, ναὶ τὰ πάντα μάτια! Ὅποτεν τελευτήσῃς,
Οὐδεὶς θά κλάσῃ ἀληθῶς καὶ αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία·
Μόνον ἡ μήτηρ, ἂν αὐτὴν νᾶ ἔχῃς εὐτυχίῃς,
Μόνον ἐκεῖνη δάκρυα θά χύσῃ ἐν πικρίᾳ!

Ψευμάτων τόσων μεταξὺ καὶ ὑποκρισίας τόσῃς,
Τοῦ τάφου σὲ ἡ ἄχαρις θέλει δεχθῇ ἀγκάλη,
Ἄφοῦ τὸ πᾶν ὑβρίσῃ διὰ βαρβάρου γλώσσης,
Ἄφοῦ περὶ τὸ λείψανον συγκροτηθῇ ἡ πάλῃ...

Νυκτὸς ἀγρίας παρευθὺς θά σὲ καλύψῃ σκότος...
Σοῦ κύκλι παγερά σιγῇ, ἀδύσσωτων ἐρημιά...
Σωρεῖται θά ἀναπνεύσῃ σκωλήκων λεληθότως...
Τὰ πάντα σῆψις φοβερά, φρικώδης δυσωδία...!

Καὶ ὁ νεκρὸς ὁ πλούσιος καὶ τὰ καλὰ τὰ τόσα
Ποῦ εἶναι τότε; . . ἅπαντα, παντλήμων ἀνθρωπότης,
Θά διανύσῃς τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀγωνιῶσα...
Ἄθάνατος ὁ θάνατος φυλάττει στρατιῶτης!

ΚΛΕΙΝΘΗΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΗΣ.

Ο ΒΙΟΣ

Τι' εἴμ' ἐγὼ ἐνώπιον τοῦ ἀπεράντου κόσμου;
Εἰς κόγχος εἰς τὴν ἔρημον, εἰς χάλιν τῆς θαλάσσης,
Καὶ γίγας τὸ στερέωμα αὐτὸ ἀπλοῦν' ἐμπρὸς μου
Κ' ἐπάνωθεν εἶν' ἡ ψυχὴ τῆς κτίσεως ἀπάσης.

Μωρὸς ἐγὼ ! εἰς τὴν μικρὰν παλάμην μου νὰ δράζω
Τὸ ἄπειρον ἐπόθησα, τὴν γῆν καὶ τοὺς ἀστέρας
Καὶ εἰς ἓν νεῦμά μου ζητῶ τὸ πᾶν νὰ ὑποτάξω,
Τὰ πνεύματα τῶν θαλασσῶν, τὸ πῦρ καὶ τοὺς ἀέρας.

Κ' ἐνῷ ζητῶ τὴν κορυφὴν βουνοῦ χιονοδόλου
Νὰ ἀναβῶ, ὡς λησμονῶ τῆς γῆς ὅτ' εἶμαι σκώληξ
Ὅτι μηδὲν ἐνώπιον τοῦ κόσμου εἶμαι ὅλου
Καὶ σθένεμαι μ' ἐν φύσημα, ὡς σθένευντ' ἡ παμφόλυξ,

Μ' ἐλπίδας τρέφομαι ψευδεις, μὲ μάχους ὀπτασίας,
Μὲ ὄνειρά εὐρύσινα τὸν βίον διανύω
Καὶ εἰς τὸ μέλλον προσδοκῶν στιγμὰς εὐδαιμονίας
Ἐξαίφνης πρὸ τοῦ τέρατος τὸ στάδιόν μου κλείω.

Δέν μοι ἀρκοῦσιν ἅπασαι αἱ ἡδοναὶ τοῦ κόσμου !
Ἡ γῆ μοι φαίνεται εὐτελής καὶ φαύλη κατοικία . . .
Καὶ ὅμως μὲ τὸ δρέπανον ὁ θάνατος ἐμπρὸς μου
Μὲ περιμένει, ! ἄφες με, ὦ ! ἄφες μ' ἀπληστία !

Κ' ἐνῷ βραδύς ὁδοιπορῶ, ταχύς περὶ ὁ χρόνος,
Παρέρχονται τὰ ἔτη μου ὡσεὶ ἡμέρα μία
Καὶ τῆς χαρᾶς προσέρχεται ὁ ἀδόλος ὁ στόνος,
Ὡ ! ἄφες, ἄφες μ' εὐτελής καὶ πλάνος ὀπτασία !

Ἡ δόξα εἶναι ὄνειρον τῆς Τύχης καὶ ἀπάτη !
Ὅταν παρέλθῃ αὐτὴ ἡ νύξ' ἡ ἐγγίστη ἡ πρωΐα
Παρέρχεται καὶ ὀπισθεν ἐν ἔχνοσ δὲν χαράττει
Ὡ ! ἄφες μ' ἄφες μ' εὐτελής κενὴ φιλοδοξία !

Τῆς δόξης ἡ πολύζηλος πορφύρα ἐπισύρει
Τὸν μῶμον, ὡς ὁ ἄνεμος τὴν μούρην τρικυμίαν,
Καὶ ἀλαζόνα κεφαλὴν ὁ φθόνος τότε ἐγείρει
Κ' ἐνδύεται μὲ τὴν αἰσχρὰν τοῦ ψεύδους πανοπλίαν.

Δὲν θέλω δόξαν Καίσαρος ἢ θησαυροὺς τοῦ Κροίτου·
Ἐρρέψωσαν διὰ παντός ! Δὲν μὲ εὐφραίνουν πλέον
Θέλω τὸν βίον ἥρεμον ὡς λίμνην παραδείσου,
Ἀνέφελον, γαλήνιον ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων.

Θέλω νὰ ζῶ ὡς ἄγνωστος κογχύλη τῆς θαλάσσης.
Δὲν θέλω εἰς τὰ κύματα τὰ ἄπιστα νὰ πλέω·
Ἄλλ' εἰς τὰ βάθη τῆς νὰ ζῶ μακρὰν τῆς τύρβης πάσης.
Καὶ ὡς ὁ θύμος τῶν βουνῶν τὴν αὖραν ν' ἀναπνέω.

Κ ΞΕΝΟΣ

Λέσεις τοῦ ἐν τῷ Γ'. συλλαδίῳ γρίφου

Μῖ ὅ ο μῖ ν ὅς αἶξ οἶνοι νὰ μῖ γυνὴ π' Ἀθως

Μὴ ὑπομείνης ἕξιν, ἵνα μὴ γίνη πάθος

Πρῶτος ἔδωκεν ὑμῖν τὴν ἄνω λύσιν ὁ κύριος Ἰε Γαβριᾶς, ὅστις καὶ ἔλαβε τὴν ὁρισθεῖσαν ἀμοιβήν.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Τὸ ὅλον μου ὅτι πολὺς εἶμαι ἐγὼ σημαίνει
Καὶ ὅχι εἰς ἰσότητα μικρὰν, οὐτιδανήν.
Τὸ πρῶτον μου ἐὰν χαθῇ, τ' ἄλλο κακὸν ἐμφαίνει
Πάθος ἀνύσιον πολὺ. Ἄν μ' ἀφαιρέσης νῦν
Τὸ δεύτερον καὶ τρίτον μου, θά γείνω αἰφνιδίως
Ζῶον ἀθῶον, ἄκακον, δουλεύον αἰωνίως.